

KOLLÉGIUMOSODÁS KAPCSÁN

"Igen, igen, de..." - körülbelül így szoktak bevezetni egy udvarias közlést aszt a "Hát nem...?" - mel kezdődő kérdésre.

Ez történt diákothonunk továbbképzőjén is. Meghallgattunk egy előadást a légiumosodásról, megismertük a Felsőoktatási Kollégiumok Vezetőinek II. Országos Tanácskozásán elhangzott határozatot, mely szerint kollégium minden olyan bent-
sős intézmény, amelyben a "közösségi élet és nevelőmunka megszervezése magas fo-
zottságú állami vezetés és az önkormányzati szervek szerepe, jogköre általában egyenlő
módon képviselt és gyakorolt, ahol tevékenyen együtt dolgozó közösségek vannak,
amelyeknek munkája és aktivitása döntő jelentőségű a kollégium egész életében."

Nyilvánvaló, hogy ezek alapján az első felszólalóból mintegy spontán módon
született ki a kérdés, közderült keltve: "Hát akkor miért nem vagyunk mi kollégium?"

A továbbiakban bizonyítást nyert, hogy nálunk a szervezés magas fokú, Diák
tevékenységünk nem szorul háttérbe az állami vezetés mellett, sőt befolyása egyre nő,
vannak olyan jól szervezett közösségeink, "amelyeknek munkája és aktivitása dön-
tő jelentőségű a kollégium egész életében."

A hangulat egyre emelkedett, s természetes, hogy X. hozzászólását a jelenlévők
szívesen, mondhatnám ellenszenvvel fogadták, hiszen, hogy Szántó elvtárs kedvelt
szóval éljek: "Nostra res agitur".

Úgy látjuk, hogy ott és akkor kissé komikusan is hatott a patetikus: "Vigyázzunk!" - és
szorongásnak tűnt a már annyit emlegetett mondat: "Tudati dolgokkal van itt a baj."
A megállapítását a diákothon lakóinak apolitikusságával, a különböző rezort-
vezetők munkájának bírálásával /"mert feladatukat vagy nem végzik el, vagy ha el
végzik, nem öntudatból;"/ próbálta igazolni.

Engedtessek meg nekem, hogy a fentebb említettekkel polemizáljak. Ugyanis a vád
szoros. Kollégiumosodásunknak nemcsak gazdasági, hanem erkölcsi feltételei is vannak,
beleértve a "tudati dolgokat" is. Mivel gazdasági téren az alapvető feltételek meg-
vannak, csakis erkölcsi problémák hátráltathatnák a kollégiummá válást.

Nézetem szerint apolitikusság, a szó szoros értelmében, nem létezik. Ábban az

esetben, ha valaki állástfoglal, már nem apolitikus. Az, hogy nem olvassa el a napi sajtót /ami természetesen egyáltalán nem helyénvaló/, nem jelenti azt, hogy nem szerez tudomást a világ eseményeiről. /Hacsak nem süket-néma, sőt vak, de azt hiszem, ez kizárt dolog, ha már valaki eljutott az egyetemig./ Ha pedig tudomást szerzett ezekről, kimondva, vagy kimondatlanul megfogalmazza véleményét.

Talán helyesebb, ha jelen viszonylatban inkább az érdeklődési szintet vizsgáljuk. Vajon valóban olyan méretű-e a közönyösség, miként azt emlegetik? Korántsem. A közöny ma egy divatos póz, és nem véletlen, hogy az un. "entellektüelek" körében "elterjedt". A "közönyösök" nagy része azért mindent lát, és hall, de ezt óvatosan titkolja, mert így érdekesebb.

Az egyetemisták sokat szidott passzivitásának meglátásom szerint van egy mélyebb oka is. Az tudniillik, hogy a KISZ-alapszervezetek nagyon sok esetben kizárólag adminisztratív léteznek, csupán a taggyűlések száraz levezetésére szorítkoznak, ami természetesen nem serkenti a hallgatókat aktív munkára.

Vizont sokak valóban dolgoznak. És kérdem én, milyen alapon dönthető el, hogy ez a munka belső kényszerből, vagy egyéb megfontolások alapján történik? Ha már az öntudat léte, vagy hiánya különválasztva szerepel, az indítók morálisan számonkérhető. De hogyan? Az öntudat nincs senkinek a homlokára írva!

Diákotthonunkban a tapasztalatok alapján a rezort-felelősök elvégzik munkájukat. S ha jól elvégzik, miért ítélkezzünk fölöttük, olyan szempont alapján, amit nem lehet konkrét érvekkel bebizonyítani.

Lényeg az, hogy dolgozzanak, munkájuk eredménye lemérhető legyen, azt elismerjék, és ne csökkentsék szkeptikus lekicsinyléssel annak erkölcsi értékét.

- - -

Csak néhány problémát vetettem fel, de a lehetőség megvan arra, hogy mások is kifejtsék véleményüket.

F E N Y V E S I I L D I K Ó